

ДАВАЙ ПОБОРЕМОСЯ, ХОЧ ВОСТАННЄ!

В житті моєму, як на довгій ниві,
Були і перемоги і розчарування,
Моменти, то сумні, а то щасливі,
Не за далекими горами вже й останні...

Спішу, за все хапаюсь гарячково,
Що не зробилось, ще не встигло написатись,
Мов з чистого листка, почати б знову!..
Та мозок й тіло починають опиратись...

Щоб досягти чогось, нема вже сили,
Брак відчувається ідей і устремління,
Роки енергію юнацьку загасили,
Лише за те, що не здійснию, гризе сумління.

Забуду, скільки вже прожито років,
Тоді мені все знову по плечу, здається,
І підніма на подвиги неспокій,
А серце в тісноті грудей, як крильми, б'ється!

Доволі вже нажився й настраждався,
Але стерпів готовий все й пройти спочатку,
Нехай побачать всі: я поки ще не здався,
І пророщу всі до останнього зернятка.

Зустрів кількох своїх колишніх учнів,

Вітались тепло, зустрічі були всі раді,
Відвикли, почувалася незручність –
Не бачились давно, було це на заваді.

Стискала ностальгія в мене серце,
Колись їм був, як батько, тільки не вернути,
Мов обміліло, висохло озерце,
Назад не буде вороття, а як збагнути?!

Живому слід тягнутись до живого,
Стає із часом найдорожчим, що прожито,
Майбутнє теж ховається серед нового,
Колись сплететься із минулим цілковито.

Давай боротися, якщо й востаннє –
Ці дні також приємно буде пригадати,
Згадаєш їх із трепетним зітханням
І знов відчуєшся у божій благодаті.

Дата написання вірша: 2022-08-27